

GRUP D'OPERACIONS MOLT ESPECIALS

CAPÍTOL DOTZE

GRAZIE MILLE!!

El grup s'ha reunit d'urgència en una terrassa davant de l'Escola Industrial. A punt per congratular-vos? Diu el Kandinski. La Kahlo desembeina el mòbil i s'aixeca. Somrieu i somnieu que esteu lluny de Tabarnia, zero wifi, pandèmia zero, estrès pre-electoral zero... acció zero. ZZIIIIIPP, la relliscada ha estat grandiosa amb una fulla de plàtan!

T'has colpejat molt fort, tens mal? Pregunta el Picasso. Abans de que faci res, d'un concessionari Nissan sorgeixen tres mecànics amb claus angleses a la mà, que ajuden a aixecar-la i s'ofereixen a fer la foto del grup mentre ella es refrega les dolorides natges.

Jo no vull fotos! Diu el Soutine. Va veniu, diu ella. I per què no te'n fas tu una amb ells? Retopa el Miró. Ella no s'immuta per la negativa i es fa un selfy amb els mecànics agraint-los-hi l'ajuda.

Se sap quan ens ha tocat? Pregunta el Tàpies quan es queden sols. Hi ha un 50% de probabilitats que sigui un milió i mig. Respon el Miró que sempre sap de tot. Això si ella o ell ens aclaren si van comprar el cuponazo dels divendres de la ONCE o una altra loteria. Soc jo qui el va

comprar, intervén el Kandinski, dos cents vuitanta dos euros. Me'n deveu quaranta set cadascú. La meva amiga ha anat a preguntar què hem guanyat i em telefonarà...

El Kandinski es col·loca bé la motxilla que du a l'esquena. Amb veu solemne engega, ja sabeu que la meva intenció és posar al mercat una residència molt econòmica per a vells lluitadors socials que viuen

pensant en fabricar un coet per fugir de la realitat. És per nostàlgia dels teus viatges que els vols proposar un paradís festivalero. Doncs jo...

Para el carro, l'increpa el Tàpies. Som prou gent, un pla i diners i ho tirarem endavant. Més tard et podràs deixar anar a la evasió mental. És on volia anar a parar si em deixessis parlar!

Necessitem un arquitecte. Una constructora. Un terreny i un consell d'administració de la futura residència.

Us han dit que els diners poden fer moure els cors més endurits? El Picasso ho ha dit entre un núvol de fum expirat amb fruïció.

Però no som tant durs com aquests vells lluitadors. Reprèn el Kandinski amb una energia que no se l'acaba.

Però amb els euros, què triar, com fer-ho? Demana la Kahlo. Doncs hem de tenir un compte corrent i una cobertura legal. Respon el Tàpies. És el primer pas. I la primera qüestió és qui anirà a cobrar, amb quin nom vull dir...

Els anglosaxons tenen una paraula per aquesta situació entre realitat i necessitat. "Escapisme", i hi ha dies, com avui, que una no estaria en contra d'una escapada a un lloc una mica menys agònic que estar amb vosaltres. La Kahlo ho ha dit amb cara de dolor. El cop al cul encara li fa mal.

Hi ha, per exemple, les associacions; en podríem crear una i cedir el cuponazo. Proposa el Miró. De quin tipus? Demana el Soutine.

El Kandinski té un dia filosòfic sense aturador. Penso en mil coses, posar sobre paper: els plànols pensats per acabar amb la seva misèria. Construir un món on puguin convèncer-se que s'han acabat els móns com el de l'Espanya dels Borbons, l'Amèrica de Trump, o el Brasil del Bolsonaro.

I amb quin nom? Diu el Soutine. Un nom de la literatura de gènere històric, per descomptat, i amb fantasia. El nom ha de suggerir els bons temps, una època passada i un programa per oblidar-se de les notícies d'actualitat durant un temps. AQUÍ HI VEIG CLAR, ho proposo com a nom, conclou el Kandinski.

(continua a la pàgina 5)

